

Arrest

nr. 195 531 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWANAKA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, komt de verzoekende partij op 6 februari 2017 het Belgische grondgebied binnen. Zij wordt op die dag geïntercepteerd door de Federale Politie (zie document met als titel: "57309929.TXT").

1.2. Op 6 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Verzoekende partij wordt op dezelfde dag in kennis gesteld van deze beslissing. Zij dient tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Eveneens op 6 februari 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die eveneens ter kennis wordt gebracht op dezelfde dag, en waarvan de motieven als volgt gaan:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: D. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: T. (...)

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/02/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; □ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.2. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een *“Eerste”* doch enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt weergegeven in de syntheseseminarie:

"11.1.1. In de thans bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij, en met de bijzondere omstandigheden in het dossier.

Zij stelt enkel het volgende immers:

(...)

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt nochtans als volgt:

"Art. 74/11 .M § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1 de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing toot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met de specifieke omstandigheden in het huidige dossier. Nochtans heeft verzoekende partij duidelijk aangegeven dat zij reeds 12 jaar in Frankrijk verblijft, dat zij er op heden een zwangere vriendin heeft, mevrouw B. N. (...), en dat zij verschillende jaren als soldaat heeft gediend bij het Franse leger en verschillende medailles heeft ontvangen voor gewezen diensten.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze belangrijke zaken niet in overweging worden genomen bij het bepalen van (de duur van) een inreisverbod.

Bovendien blijkt uit deze motivering opnieuw dat de verwerende partij een inreisverbod van twee jaar nu als een wettelijke norm blijkt te beschouwen.

Niet is uiteraard minder waar. Ook qua termijn dient elke situatie op haar eigen merites beoordeeld te worden. waarbij er geen enkele gebondenheid bestaat.

Nochtans doet de verwerende partij hier alsof twee jaar de norm zou zijn - quod non. Zij had even goed een inreisverbod van één dag kunnen opleggen.

11.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt immers dat een inreisverbod van 0 toot drie jaar opgelegd kan worden.

Dit is de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Bovendien moet de verwerende partij bij de oplegging van een inreisverbod rekening houden met alle specifieke omstandigheden, eigen aan elk geval.

Dit is niet gebeurd.

In haar beslissing heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de bijzondere situatie van verzoekende partij, die herhaaldelijk heeft aangegeven in Frankrijk te verblijven en er gediend te hebben voor het leger.

Verzoekende partij legt het bewijs voor van het ontvangen van een verschillende medailles in 2007, 2010, 2012, 2013 en 2015 in Frankrijk voor gewezen diensten in het leger. (stuk 3)

Evenmin hield verwerende partij rekening met het gezins- en familieleven van verzoekende partij en het feit dat zij er een vriendin heeft die zwanger is van haar

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hier rekening mee gehouden heeft.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij thans geen contract meer heeft met het Franse leger, doch dit doet hier niets ter zake. Feit is dat zij buitengewone diensten voor Frankrijk geleverd heeft en zich thans zonder nuance de toegang tot de hele Schengenzone voor twee jaar ontzegd ziet.

11.1.3. Verwerende partij zal zich misschien proberen te verdedigen door te zeggen dat zij in casu over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dus zelf over een ruime beslissingsmarge beschikt om al dan niet een inreisverbod op te leggen en de termijn ervan te bepalen.

Dit ontslaat haar er echter niet van om rekening te houden met alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij en hieromtrent omstandig te motiveren.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

In casu wordt niet gemotiveerd omtrent bovenstaande elementen.

11.1.4. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

"Artikel 11 - Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Dat klopt, aangezien ze in Belgisch recht werd omgezet, doch verwerende partij heeft wel degelijk ook de plicht om de wet richtlijnconform te interpreteren.

11.1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

"Verzoekende partij houdt voor dat er geen rekening zou gehouden zijn met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd :

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

§ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd..

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar kritiek als zou niet blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot inreisverbod heeft genomen, feitelijke grondslag mist.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de bestreden beslissing in eerste instantie duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd. Er werd geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, en dit wordt overigens niet door verzoekende partij betwist.

Terwijl vervolgens nader wordt toegelicht op grond van welke motieven in rechte (artikel 74/11, §1, tweede lid) en in feite een duur van twee jaar wordt opgelegd.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van drie jaar voor het inreisverbod:

- Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres;

- Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden;

- Het belang van de immigratiecontrole.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geoordeeld dat een inreisverbod van twee jaar in casu proportioneel is.

Verweerder laat nog gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markerings toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

De motivering dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, wordt niet betwist.

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verder verwijst verzoekende partij naar artikel 8 EVRM, en haalt aan dat er geen rekening werd gehouden met haar relatie met een dame die in Frankrijk verblijft en van wie verzoekende partij zwanger zou zijn. Tevens verwijst verzoekende partij naar het gegeven dat zij reeds vele jaren als soldaat heeft gediend bij het Franse leger.

Verweerder benadrukt vooreerst dat niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging is van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verweerder wijst er tevens op dat geenszins in artikel 8 van het EVRM wordt bepaald dat expliciet dient te worden gemotiveerd nopens het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven, huis en briefwisseling van de betrokkene.

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"(...); dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (RvS nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Verweerder merkt verder op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan

van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoeker houdt voor dat hij een relatie heeft met mevr. [B.N.], die in Frankrijk verblijft en dat zij zwanger zou zijn van verzoeker.

Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in België een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt. Verweerder stelt zich ook de vraag wat verzoekende partij in België heeft te zoeken, terwijl haar zogenaamde partner in Frankrijk zou verblijven.

Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij een beschermenswaardige relatie onderhoudt in Frankrijk.

Op geen enkel moment heeft verzoeker melding gemaakt van het gegeven dat hij een relatie zou onderhouden met een dame, die in Frankrijk verblijft en dat zij zwanger zou zijn van verzoeker.

Aangezien voormelde gegevens niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kan niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Daarenboven maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in het verleden reeds een aanvraag gezinshereniging in Frankrijk heeft ingediend ten aanzien van haar partner. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij eerst gebruik dient te maken van de door hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden alvorens dat het recht op gezinsleven kan worden gehandhaafd.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het feit at hij jaren gediend heeft als soldaat voor het Franse leger en verschillende medailles heeft ontvangen, laat verweerder gelden dat sociale en zakelijke relaties niet onder de beschermingssfeer van artikel 8 EVRM vallen.

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij geen contract meer heeft afgesloten met het Franse leger.

In casu dient er besloten worden dat verzoekende partij geen beschermenswaardige relaties in België onderhoudt.

Bovendien heeft verzoekende partij verklaart dat hij afstand wenst te doen van zijn asielaanvraag dd. 10.02.2017 en dat hij naar Frankrijk wenst te gaan.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

In casu toont verzoekende partij niet aan dat er concrete hinderpalen zijn om haar gezinsleven in haar land van herkomst of elders uit te bouwen.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te

komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder wijst nog op het feit dat het de verzoekende partij vrij staat om in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om de opheffing of opschorting van het inreisverbod (bijlage 13sexies) te verzoeken, bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Er kan aldus niet dienstig worden voorgehouden dat de tweede bestreden beslissing noodzakelijkerwijs een scheiding van drie jaar tot gevolg zal hebben.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, te treffen.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.4. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), waarnaar verzoekende partij eveneens verwijst in het verzoekschrift.

In casu wordt het inreisverbod opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Deze vaststelling vindt steun in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering 6 februari 2017. In dit bevel van 6 februari 2017 werd op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten vastgesteld omdat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestond. Dit concreet motief dat het opleggen van een inreisverbod in casu schraagt, wordt in de synthesesamenvatting niet betwist.

3.5. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld op twee jaar. Er wordt gesteld dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, acht de gemachtigde een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde bepaalde specifieke omstandigheden van haar geval niet in acht heeft genomen bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod. Zo werd volgens verzoekende partij onder andere helemaal geen rekening gehouden met het gezinsleven dat zij leidt met haar zwangere vriendin, mevr. B. N. Verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde, conform artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod kan opleggen voor de

duur van “0 tot drie jaar”. In casu wordt haar een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar, zonder echter rekening te houden met bepaalde elementen die haar bijzondere situatie kenmerken.

De verwerende partij is van oordeel, zo blijkt uit de nota, dat zij in de bestreden beslissing voldoende heeft toegelicht op grond van welke motieven een inreisverbod voor de duur van twee jaar werd opgelegd en dat uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat zij uitdrukkelijk dient te motiveren over alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Het volstaat om de omstandigheden te vermelden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van een bepaalde duur. Dit standpunt vindt volgens haar steun in considerans 14 en in artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee geeft de verwerende partij aan van oordeel te zijn dat de in de bestreden beslissing vermelde specifieke omstandigheden volstaan om de duur van de het opgelegde inreisverbod te verantwoorden.

3.6. Het is niet betwist dat het bestuur beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod. Evenwel moet, overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod worden vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*”(overweging 6), dat men rekening houdt met “*alle omstandigheden eigen aan het geval*” en dat men “*het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dit onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er is overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen de duur van het opgelegde inreisverbod afdoende verantwoordt (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod impliceert derhalve een nauwgezette motiveringsplicht.

3.7. Wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en er indicaties zijn van het mogelijk bestaan een gezinsleven, dan moet het bestuur rekening houden met deze specifieke elementen van de zaak en zich vergewissen van het bestaan van een gezinsleven in hoofde van de betrokken vreemdeling, in het bijzonder gelet op de belangenafweging die de verwerende partij moet maken in het licht van een eventuele positieve verplichting overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een ‘fair balance’-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De bemerking in de nota dat artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, doet dan ook geen afbreuk aan het gegeven dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, en dit in functie van de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

3.7. De vraag die zich in casu stelt is of de gemachtigde de duur van het inreisverbod heeft vastgesteld door een zorgvuldig onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zijn onderzoek naar de omstandigheden van het individueel geval van verzoekende partij in casu louter heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De gemachtigde concludeert dat “*Gelet op al deze elementen*”, die in wezen enkel verwijzen naar het feit dat verzoekende partij volgens de gemachtigde niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, en “*op het belang van de immigratiecontrole*”, een geldingstermijn van twee jaar proportioneel is.

Daargelaten de vraag of bovenvermelde elementen valabele argumenten zijn voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod zoals de verwerende partij betoogt, blijkt uit deze summier motieven en de stukken van het administratief dossier niet op afdoende wijze dat in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig individueel onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij.

3.8. Zoals gesteld verwijt de verzoekende partij de gemachtigde bij het opleggen van de duur van het inreisverbod, geen rekening te hebben gehouden met het gezinsleven dat zij stelt te leiden met haar zwangere vriendin in Frankrijk.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 februari 2017 werd geïntercepteerd door de “DAC-wegpolitie”. Een “Administratief verslag: *Illegaal verblijf*”, opgemaakt door de politiebeambte, werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit dit administratief verslag blijkt niet dat de verzoekende partij de kans heeft gekregen om melding te maken van bepaalde specifieke omstandigheden, zoals haar voorgehouden gezinsleven in Frankrijk. Het administratief verslag bevat amper informatie met betrekking tot haar persoonlijke situatie en werd overigens ook niet door de verzoekende partij ondertekend, waardoor het dan ook geenszins als een proces-verbaal van verhoor kan worden beschouwd. Verder kan worden vastgesteld dat de Federale Politie op diezelfde dag de bestreden beslissing heeft ondertekend om 19 uur 15 en dat de verzoekende partij om 19 uur 25 kennis heeft genomen van het bestreden inreisverbod. Vervolgens werd de opdracht gegeven om de verzoekende partij over te brengen naar het Centrum voor Illegalen van Merksplas (CIM). Deze overdracht vond plaats op 7 februari 2017.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij pas voor het eerst de kans heeft gekregen om melding te maken van haar voorgehouden gezinsleven met haar zwangere vriendin in Frankrijk de dag nadat de bestreden beslissing werd genomen en dit naar aanleiding van de inschrijvingsprocedure bij het Centrum voor Illegalen van Merksplas (CIM). Op 7 februari 2017 wordt als bijlage bij een “*Fiche bevestiging Infoverschaffing/intake*” een formulier overgemaakt aan het gesloten centrum, waarin onder de hoofding “*burgerlijke staat*” aangegeven wordt dat de verzoekende partij “*samenwonend*” is. In een emailbericht van 7 februari 2017, opgesteld door een sociaal assistent van het CIM naar aanleiding van het intakegesprek, wordt aangegeven dat de verzoekende partij heeft verklaard naar Frankrijk te willen terugkeren, omdat zij daar een vrouw heeft die zwanger is. De verzoekende partij legt naar aanleiding van dit intakegesprek ook allerlei documenten voor, waaronder een afspraakbevestiging voor 10 oktober 2016 voor een verblijfsaanvraag ingediend op 29 augustus 2016. In het administratief dossier bevindt zich ook een “*vrijwillige vertrekverklaring*” die de verzoekende partij heeft afgelegd op 7 februari 2017. Hierin verklaart zij zo snel mogelijk naar Frankrijk te willen terugkeren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook duidelijk dat de verzoekende partij melding heeft gemaakt van haar voorgehouden gezinsleven van zodra zij hier de kans toe had.

De Raad stelt vast dat de voorgehouden relatie van verzoekende partij met een (Franse) vrouw in Frankrijk, die zwanger is van haar, onmiskenbaar een element kan vormen dat een specifieke omstandigheid uitmaakt die het individueel geval van verzoekende partij kenmerkt en dat bijgevolg relevant kan zijn in het kader van het besluitvormingsproces inzake het opleggen van een inreisverbod, in het bijzonder bij het bepalen van de geldingstermijn hiervan. Zoals aangegeven dient te gemachtigde, wanneer er zoals in casu indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijk bestaan van een gezinsleven, conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een afweging te maken omtrent dit aangehaalde gezinsleven bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod.

3.9. In de nota met opmerkingen wordt aangehaald dat de verzoekende partij echter op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het gegeven dat zij in Frankrijk een relatie zou onderhouden met een dame die in Frankrijk verblijft en die zwanger zou zijn van haar. De verwerende partij werpt op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van de bestreden beslissing kon beschikken. Deze gegevens werden niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat hem niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De Raad beaamt dat de relatie die verzoekende partij beweert te hebben met een vrouw in Frankrijk, pas voor het eerst te berde werd gebracht op 7 februari 2017, een dag nadat de bestreden beslissing werd genomen, en dit naar aanleiding van de intakeprocedure in het gesloten centrum CIM. In het kader van deze administratieve stappen geeft zij echter op onmiskenbare wijze te kennen een relatie te onderhouden met haar vriendin in Frankrijk, die hun kind verwacht.

Er dient echter te worden benadrukt dat, opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, de gemachtigde zich dient te vergewissen van “*de specifieke omstandigheden van elk geval*” vóór hij overgaat tot de beoordeling omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod. Door dit individueel onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekende partij niet te voeren vooraleer het bestreden inreisverbod werd opgelegd en ter kennis gebracht, wordt de in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte onderzoeksplicht, hetwelk inhoudt dat rekening wordt gehouden met de “*specifieke omstandigheden van elk geval*”, zinledig gemaakt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij, voordat het bestreden inreisverbod werd opgelegd, op geen enkel moment de kans werd geboden om dergelijke essentiële elementen eigen aan haar geval aan te brengen. Deze kans werd haar voor het eerst geboden in het kader van de intakeprocedure – en dus niet in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – in het gesloten centrum, die plaatsvond een dag nadat het inreisverbod werd afgeleverd. Verzoekende partij heeft tijdens deze formaliteiten op onmiskenbare wijze melding gemaakt van het feit dat zij wenst terug te keren naar Frankrijk omdat zij daar een zwangere vriendin heeft.

Deze handelwijze van de gemachtigde, waarbij de vreemdeling niet de kans wordt geboden om de specifieke elementen eigen aan zijn geval kenbaar te maken die van invloed kunnen zijn op de duur van een opgelegd inreisverbod, geeft allerm minst blijk van een zorgvuldig handelen. Er wordt aan herinnerd dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel het aan de gemachtigde toekomt om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, te treffen.

Het betoog van verwerende partij doet dus geen afbreuk aan de vaststelling dat noch uit de bestreden beslissing noch uit administratief dossier blijkt dat in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig individueel onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij. Niettegenstaande de gemachtigde op het moment dat hij de bestreden beslissing heeft genomen inderdaad geen kennis had van het gezinsleven dat verzoekende partij stelt te leiden in Frankrijk, had hij van deze specifieke omstandigheid wel degelijk op de hoogte had kunnen zijn indien de feitenvinding op een zorgvuldige wijze had plaatsgevonden.

3.10. Het verweer in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM doet aan het voorgaande geen afbreuk, aangezien de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval bovendien niet kan worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Verder voert verwerende partij aan dat verzoekende partij hoe dan ook nalaat aan te tonen dat er concrete hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten, dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij definitief van haar voorgehouden partner wordt gescheiden laat niet toe tot een ander besluit te komen. De Raad stelt vast dat dit betoog van verwerende partij neerkomt op een zekere beoordeling en afweging waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoeker de mogelijkheid ontnemt om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Door a posteriori te pogen een onderzoek te voeren en een afweging te maken van alle specifieke omstandigheden die het individueel geval van verzoekende partij kenmerken, zoals artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). De Raad wijst tevens op de Europese dimensie van het inreisverbod dat niet enkel geldt voor het Belgische grondgebied maar ook voor het grondgebied van de Schengenstaten. Ten overvloede wijst de Raad, met betrekking tot het verweer in de nota dat het de verzoekende partij toekwam om gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden in functie van haar vriendin, er nog op te wijzen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 augustus 2016 een aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend. Hoewel uit de beschikbare gegevens niet kan worden afgeleid op welke grond dit verblijfsrecht werd aangevraagd en wat de uitkomst van deze aanvraag is – uit het administratief dossier kan enkel worden afgeleid dat na verificatie met de Franse autoriteiten blijkt dat de verzoekende partij toentertijd niet over een verblijfsrecht beschikte in Frankrijk –, valt de bemerking in de nota met opmerkingen dat nooit stappen

werden ondernomen om een verblijfsrecht te verkrijgen in functie van deze voorgehouden partner, dan ook moeilijk te rijmen met de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden.

Waar de verwerende partij nog oppert dat het de verzoekende partij vrij staat om in toepassing van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod, merkt de Raad op dat deze mogelijkheid evenwel geen afbreuk doet aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval.

3.11. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde niet is tegemoetgekomen aan de op hem rustende individuele onderzoeksplicht. Het middel is, in zoverre het is gestoeld op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich bijgevolg niet op.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES